

**R E P U B L I K A
S L O V E N I J A
V I Š J E
D E L O V N O
I N S O C I A L N O
S O D I Š Č E**

VDSS Sodba Pdp 538/2021

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2021:PDP.538.2021

Evidenčna številka: VDS00053264

Datum odločbe: 14.12.2021

Senat: Helena Papež (preds.), dr. Martina Šetinc Tekavc (poroč.), mag. Aleksandra Hočevar Vinski

Področje: DELOVNO PRAVO

Institut: plačilo odškodnine - trpinčenje na delovnem mestu - premoženjska škoda - nepremoženjska škoda

Zveza: ZDR-1 člen 7, 7/4, 47, 111, 111/1, 111/1-8.. ZPP člen 8, 286, 296, 362.

Jedro

Ker tožnica ni dokazala, da je bila pri toženi stranki žrtev trpinčenja na delovnem mestu, za podajo izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi po 8. alineji prvega odstavka 111. člena ZDR-1 ni bilo zakonitega razloga. Sodišče prve stopnje je zato pravilno kot neutemeljene zavrnilo vse denarne zahtevke iz tega naslova in iz naslova odškodnine za premoženjsko in nepremoženjsko škodo zaradi trpinčenja na delovnem mestu.

Izrek

I. Pritožba se zavrne in se potrdi izpodbijana sodba sodišča prve stopnje.

II. Vsaka stranka sama krije svoje stroške pritožbenega postopka.

Obrazložitev

1. Sodišče prve stopnje je zavrnilo tožbeni zahtevke: za plačilo odpravnine v znesku 3.659,43 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 18. 7. 2014 do plačila ter za obračun odškodnine namesto odpovednega roka v bruto znesku 5.227,76 EUR, po odvodu davkov in prispevkov pa izplačilo ustreznega neto zneska z zakonskimi zamudnimi obrestmi (I. točka izreka); za obračun presežnih ur v bruto znesku 237,28 EUR ter po odvodu davkov in prispevkov izplačilo neto zneska z zakonskimi zamudnimi obrestmi (II. točka izreka); za obračun in izplačilo razlik v plači za mesece februar 2014 do julij 2014 v zneskih, razvidnih iz izreka sodbe, z zakonskimi zamudnimi obrestmi (III. točka izreka); za obračun in izplačilo odškodnine v bruto znesku 17.213,80 EUR, ki predstavlja razliko med plačo, ki jo je tožnica prejela pri toženi stranki, in prejetim

denarnim nadomestilom za brezposelnost, ter za obračun in izplačilo odškodnine v bruto znesku 31.366,56 EUR, ki predstavlja vsoto plač tožnice za obdobje od 17. 5. 2015 do 3. 5. 2016, z zakonskimi zamudnimi obrestmi (IV. točka izreka); za plačilo odškodnine za nepremoženjsko škodo zaradi trpinčenja na delovnem mestu v znesku 7.000,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi (V. točka izreka). Tožnici je naložilo, naj toženi stranki povrne 11.765,57 EUR stroškov postopka (VI. točka izreka), stranskemu intervenientu pa 5.711,69 EUR stroškov za postopek na prvi stopnji ter 5.570,43 EUR stroškov za pritožbeni in revizijski postopek (VII. točka izreka).

2. Tožnica se zoper sodbo pritožuje zaradi vseh pritožbenih razlogov iz prvega odstavka 338. člena ZPP. Predlaga spremembo sodbe, tako da se tožbenemu zahtevku ugodi s stroškovno posledico, oziroma njeno razveljavitev in vrnitev zadeve sodišču prve stopnje v novo sojenje pred drug senat. V obširni pritožbi navaja, da je pooblaščenka tožene stranke nekdanja sodnica prvostopenjskega sodišča, kar vzbuja dvom o nepristranskosti razpravljajočega senata. Sodišču očita, da v novem sojenju ni upoštevalo navodil pritožbenega sodišča iz sklepa Pdp 530/2020 in da je ponovno presoјalo le ravnanja, ki jih je v prvi sodbi opredelilo kot trpinčenje na delovnem mestu. Ne drži, da je bilo o ostalih ravnanjih že pravnomočno odločeno, zato je sodišče z zavzetjem nasprotnega stališča storilo bistveno kršitev določb pravnega postopka iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP, njeni pooblaščenki pa neutemeljeno prepovedalo postavljanje vprašanj glede očitkov, ki jih v prvi sodbi ni opredelilo kot trpinčenje. Opozarja, da že pred nastopom stranskega intervenienta na mesto direktorja tožene stranke ni bila več zaposlena na delovnem mestu vodje izterjave. Sodišču očita, da trpinčenja ni presoјalo z vidika celote ugotovljenih ravnanj. Vztraja, da ji je direktor na vse načine onemogočal uspeh na razpisu za prosto delovno mesto vodje sektorja. Sodišče se ni opredelilo do izpovedi priče A.A., da je morala po direktorjevem navodilu razpis zakriti z objavo drugih novic, in do njenih navedb, da se zaradi psihične izčrpanosti na drugi razpis ni želela prijaviti. Ni bistveno, da je zdravniško pomoč poiskala šele 7. 2. 2014. Uveljavlja protispisnost zaključka, da direktor ni vplival na izbiro B.B. za zaposlitev na delovno mesto vodje, saj izpovedi tožnice in priče A.A. potrjujeta, da je imel svojo kandidatko. Vztraja, da je direktorjeva kritika opomnika predstavljala kritiko njenega dela. Priča C.C. je kot delavka tožene stranke pristranska. Izpoved D.D. potrjuje tožničine navedbe, da je bila po sestanku obupana, ker direktor ni bil zadovoljen z njenim opomnikom. Sodišče ni ugotavljalo, ali je bila direktorjeva kritika utemeljena ali ne. Pri presoji, da so tožničine navedbe glede vsebine direktorjevega zagovora v kazenskem postopku prepozne, se je zmotno sklicevalo na določbo 296. člena ZPP. Ne drži, da se je kritika opomnika nanašala na več delavcev, saj ga je pripravila le tožnica. Sodišče je zmotno verjelo direktorju, da ni vedel, kdo je opomnik pripravil. Ne drži, da si je sama naložila dodatne delovne obveznosti, saj ji jih je naložil direktor z zelo kratkimi roki in brez ustrezne računalniške podpore. Sodišče ni ugotovilo, kaj se je dogajalo na sestanku 6. 2. 2014 in kako se je direktor obnašal do nje. V sodbi se ni ustrezno opredelilo do glavnega očitka, da je na sestanku 7. 2. 2014 pred zunanjimi strankami zanikal njena opozorila glede potrebe po pridobitvi mnenja informacijske pooblaščenke. V zvezi s tem je brez utemeljenih razlogov verjelo direktorju in ne tožnici, ki je istega dne doživela psihični zlom. S sklicevanjem na izpoved priče A.A. opozarja, da je direktor 9. 4. 2014 izrazil dvom v to, da je tožnica res bolna. Sodišče očitkov glede anonimnega pisma ni presoјalo v povezavi z ostalimi zatrjevanimi ravnanji. Ne drži, da ravnanje trpinčenja ne more biti storjeno po prenehanju delovnega razmerja. Meni, da je treba direktorjevo opravičilo in ponudbo pogodbe o zaposlitvi za drugo delovno mesto šteti kot priznanje mobinga. Sodišče se ni opredelilo do njenih navedb, da jo je direktor s telefonskimi klici po nepotrebnem obremenjeval med bolniško odsotnostjo, saj je vedel, da jo v postopku zastopa pooblaščenka. Vztraja, da je obvestilo o končanem mobingu pripravil zaradi strahu pred sodnim postopkom in ji ga na domač naslov poslal le zato, da bi jo še bolj prizadel. Nasprotuje presoji sodišča, da so bile navedbe v pripravljalni vlogi z dne 7. 5. 2021 prepozne, saj so se nanašale predvsem na ton in kontekst direktorjevih očitkov (VIII Ips 85/2019). Uveljavlja protispisnost zaključka, da je direktor ni krivil za ukinitvev predhodne izterjave. S sklicevanjem na izpoved

priče D.D. opozarja na direktorjeve besede, da je bila tožnica ves čas pravnica na izterjavi, iz izpovedi E.E. pa izhaja, da ga je tožnica prosila za posredovanje sklepa vodstva o ukinitvi predhodne izterjave. Ne drži, da so bili direktorjevi očitki glede pomanjkljivosti izterjave naslovljeni na vse delavce sklada, saj sta delo na preživninski izterjavi opravljali le ona in C.C.. Da je bil očitek namenjen njej, potrjujeta tudi izpovedi prič F.F. in D.D.. Sodišče bi moralo upoštevati izpoved F.F. iz prvega sojenja. Sodišče ni verjelo izpovedi G.G., da je direktor tožnico v zaničevalnem tonu okrivil za ukinitvev predhodne izterjave, čeprav je tudi izpoved te priče v prvem sojenju ocenilo kot verodostojno. Če direktor tožnici na sestanku 14. 11. 2013 ne bi ničesar očital, pojasnjevanje D.D. v zvezi s tem ne bi bilo potrebno. Sodišče neutemeljeno ni verjelo izpovedi priče G.G. le zato, ker direktorjevih očitkov tožnici glede neizvajanja izvršbe na nepremičnine ni znal natančno časovno umestiti. Iz sodbe ne izhaja, zakaj je sodišče kot neverodostojno ocenilo izpoved priče D.D.. Zmotno je stališče sodišča, da enkratnega pripisovanja odgovornosti tožnici ni mogoče opredeliti kot ravnanje trpinčenja. Sodišče v sodbi ni pojasnilo, zakaj pričam D.D., G.G. in F.F. ne verjame več, oziroma zakaj verjame direktorju in pričama B.B. ter E.E., ki jih je v prvem sojenju ocenilo kot neverodostojne. Nesprejemljivo je stališče sodišča, da je direktor uporabljal izraz "afganistanska izvršba", ne da bi vedel, kaj pomeni. Tudi v zvezi s tem očitkom je sodišče spremenilo dokazno oceno brez ustrezne obrazložitve. Iz izpovedi prič F.F. in H.H. izhaja, da je bil direktor na sestanku 14. 11. 2013 nastrojen proti tožnici, izpoved priče G.G. pa dokazuje, da jo je označil za počasno in nesposobno. Sodišče ni obrazložilo, zakaj ni verjelo izpovedma G.G. in D.D. glede direktorjeve opazke, da bi se tožničnim vlogam smejale še krave. Ker je bila tožnica edina pravica na preživninski izterjavi, se je ta kritika lahko nanašala le na njeno delo. D.D. je v izpovedi potrdila, da je direktor rekel, da so tožničini dopisi takšni, kot bi jih pisal otrok v vrtcu. Sodišče je zmotno štelo kot bistveno, da priča F.F. ni znala natančno izpovedati, kdaj je direktor rekel, da bo tožničine obrazce dal pregledati študentom prvega letnika. Glede očitkov o grožnjah z odpovedjo je v ponovljenem sojenju upoštevalo le izpovedi direktorja in priče B.B.. V sodbi ni pojasnilo, zakaj glede grožnje s kazensko ovadbo ne verjame izpovedim prič D.D., A.A. in G.G.. Te grožnje potrjuje tudi izpoved E.E., do katere se sodišče ni opredelilo, zato je podana bistvena kršitev določb pravnega postopka iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP. Zmotno je stališče sodišča, da grožnja s kazensko ovadbo ne predstavlja ravnanja trpinčenja na delovnem mestu. Materialno-procesno vodstvo sodišča ni bilo ustrezno. Sodišče je zaradi napačne presoje glede mobinga zmotno zavrnilo denarne zahteve iz naslova izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi in zahtevke za plačilo presežnih ur. Ne drži ugotovitev sodišča, da je samoiniciativno ostajala na delu. Zaradi nasprotovanja odločitvi o glavni stvari nasprotuje tudi odločitvi o stroških postopka.

3. Tožena stranka in stranski intervenient na njeni strani v ločenih odgovorih na pritožbo prerokata pritožbene navedbe, predlagata zavrnitev pritožbe in potrditev izpodbijane sodbe.

4. Pritožba ni utemeljena.

5. Pritožbeno sodišče je izpodbijano sodbo na podlagi drugega odstavka 350. člena Zakona o pravdnem postopku (ZPP; Ur. l. RS, št. 26/99 in nasl.) preizkusilo v mejah razlogov, ki jih uveljavlja pritožba, pri tem pa je po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb pravnega postopka, naštete v navedeni določbi, in na pravilno uporabo materialnega prava. Pri tem preizkusu je ugotovilo, da sodišče prve stopnje ni storilo bistvenih kršitev določb pravnega postopka, ki jih uveljavlja pritožba niti tistih, na katere pritožbeno sodišče pazi po uradni dolžnosti. Glede vseh odločilnih dejstev je pravilno in popolno ugotovilo dejansko stanje, sprejeta odločitev pa je tudi materialnopravno pravilna.

6. Sodišče prve stopnje ni storilo bistvene kršitve določb pravnega postopka iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP, ki jo uveljavlja pritožba. Ta kršitev je med drugim podana v primeru, če sodba nima razlogov ali v njej niso navedeni razlogi o odločilnih dejstvih ali so ti razlogi nejasni ali med seboj v

nasprotju, izpodbijana sodba pa takšnih pomanjkljivosti nima in jo je pritožbeno sodišče lahko preizkusilo.

7. Pritožba z nasprotovanjem dokaznim zaključkom sodišča prve stopnje, da direktor tožene stranke (stranski intervenient v tem sporu; v nadaljevanju: direktor) ni vplival na izbiro B.B. za zaposlitev na delovno mesto vodja Sektorja za izterjavo, nadzor in analitiko, in da tožnici ni očital krivde za neizvajanje predhodne izterjave, zmotno uveljavlja bistveno kršitev določb pravnega postopka iz 15. točke drugega odstavka 339. člena ZPP. Ta kršitev je podana v primeru, če sodišče listinam in zapisnikom o izvedbi dokazov pripiše drugačno vsebino od tiste, ki jo imajo v resnici, pritožba pa s temi navedbami v resnici uveljavlja pritožbeni razlog zmotne ugotovitve dejanskega stanja, in ne protispisnosti.

8. Sodišče prve stopnje je v tem sporu presojalo utemeljenost tožničinih denarnih zahtevkov iz naslova podane izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi ter zahtevka za plačilo odškodnine za premoženjsko in nepremoženjsko škodo zaradi zatrjevanih številnih nedopustnih ravnanj tožene stranke oziroma njenega direktorja v obdobju od novembra 2013 dalje, ki naj bi predstavljala trpinčenje na delovnem mestu v smislu določbe četrtega odstavka 7. člena Zakona o delovnih razmerjih (ZDR-1; Ur. l. RS, št. 21/2013 in nasl.).

9. Sodišče prve stopnje je v tej zadevi odločilo tretjič. S sodbo I Pd 1398/2014 z dne 20. 6. 2018 (prva sodba) je na podlagi zaključka, da se je nad tožnico pri toženi stranki izvajalo trpinčenje na delovnem mestu, delno ugodilo zahtevkom za plačilo presežnih ur, premoženjske škode v višini razlik v plači za čas od februarja 2014 do julija 2014 in za plačilo odškodnine za nepremoženjsko škodo zaradi trpinčenja v znesku 7.000,00 EUR. V presežku, to je za plačilo višjih zneskov od prisojenih, za plačilo odpravnine in odškodnine namesto odpovednega roka ter za plačilo denarnega nadomestila za neizrabljen letni dopust, je tožbeni zahtevek zavrnilo. Pritožbeno sodišče je s sodbo in sklepom Pdp 954/2018 z dne 16. 5. 2019 pritožbi tožnice delno ugodilo in delno razveljavilo sodbo sodišča prve stopnje glede odločitve o odpravnini in odškodnini namesto odpovednega roka, plačilu premoženjske škode v zneskih 17.213,80 EUR in 31.366,56 EUR z obrestmi ter glede stroškov postopka. V preostalem je pritožbo tožnice in v celoti pritožbi tožene stranke in stranskega intervenienta zavrnilo in v nerazveljavljenem delu (to je v delu, ki se je nanašal na prisojeno odškodnino zaradi trpinčenja na delovnem mestu) potrdilo sodbo sodišča prve stopnje.

10. Vrhovno sodišče RS je s sklepom VIII Ips 85/2019 z dne 12. 5. 2020 ugodilo revizijama tožene stranke in stranskega intervenienta, sodbi prvo in drugostopenjskega sodišča v delu, ki se je nanašal na odločitev o ugoditvi zahtevku za plačilo presežnih ur, za plačilo razlike v plači za čas od februarja 2014 do julija 2014 in za plačilo odškodnine za nepremoženjsko škodo zaradi trpinčenja na delovnem mestu v znesku 7.000,00 EUR razveljavilo, ter zadevo v tem obsegu vrnilo sodišču prve stopnje v novo sojenje. Opozorilo je na preuranjeno materialnopravno presojo nižjih sodišč, da so ugotovljena ravnanja predstavljala trpinčenje na delovnem mestu, ki je temeljila na zmotni predpostavki, da že neutemeljeni očitki o nepravilnostih ter kritika dela s strani nadrejenega delavca predstavljajo trpinčenje na delovnem mestu.

11. Sodišče prve stopnje je v novem sojenju s sodbo I Pd 844/2019 z dne 23. 7. 2020 (druga sodba) tožbeni zahtevek za plačilo odpravnine in odškodnine namesto odpovednega roka, presežnih ur, razlike v plači za čas od februarja 2014 do julija 2014, plačilo premoženjske škode v zneskih 17.213,80 EUR in 31.366,56 EUR ter za plačilo odškodnine zaradi trpinčenja na delovnem mestu v znesku 7.000,00 EUR v celoti zavrnilo, saj je presodilo, da tožena stranka ni kršila določbe 47. člena ZDR-1, po kateri mora delodajalec delavcu zagotoviti varstvo pred trpinčenjem na delovnem mestu, zato za podajo izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi s strani tožnice ni bilo zakonitega razloga. Zoper to sodbo je tožnica vložila pritožbo, ki ji je pritožbeno sodišče s sklepom Pdp 530/2020 z dne 17. 11. 2020 ugodilo, drugo sodbo razveljavilo in zadevo vrnilo sodišču prve stopnje v novo sojenje. Sodišče prve stopnje je v tretjem sojenju z izpodbijano sodbo

tožbeni zahtevek ponovno zavrnilo, saj je ugotovilo, da s strani tožnice očitana nedopustna ravnanja tožene stranke oziroma njenega direktorja bodisi niso dokazana bodisi ne predstavljajo ravnanj trpinčenja na delovnem mestu.

12. Iz ugotovitev sodišča prve stopnje izhaja, da sta stranki 1. 9. 2006 sklenili pogodbo o zaposlitvi za nedoločen čas za delovno mesto vodja oddelka za izterjavo, na katerem je bila tožnica zaposlena do decembra 2012. Pri toženi stranki je 1. 8. 2013 prišlo do uveljavitve novega Pravilnika o notranji organizaciji in sistemizaciji delovnih mest, na podlagi katerega delovno mesto področni sekretar - vodja izterjave ni bilo več sistemizirano. Stranki sta 1. 8. 2013 sklenili pogodbo o zaposlitvi za nedoločen čas za delovno mesto področni podsekretar, tožnica pa je toženi stranki 15. 7. 2014 izredno odpovedala pogodbo o zaposlitvi po 8. alineji prvega odstavka 111. člena ZDR-1. Po tej določbi lahko delavec izredno odpove pogodbo o zaposlitvi, če mu delodajalec ni zagotovil varstva pred spolnim in drugim nadlegovanjem ali trpinčenjem na delovnem mestu v skladu s 47. členom ZDR-1.

13. Sodišče prve stopnje je v novem sojenju upoštevalo navodila vrhovnega sodišča iz sklepa VIII Ips 85/2019, naj razišče, ali so bili očitki tožnici s strani direktorja res izrečeni in kdaj, v kakšnih okoliščinah, kontekstu in tonu, ter da naj ponovno oceni izpovedi zaslišanih prič z upoštevanjem metodološkega napotka iz 8. člena ZPP. Prav zaradi obširnega ugotavljanja konteksta in tona izrečenih očitkov je po dopolnitvi dokaznega postopka sprejelo drugačne dokazne zaključke kot v prvi sodbi, ki jih je obrazložilo z jasnimi in prepričljivimi razlogi, zato jih pritožbeno sodišče v celoti sprejema kot pravilne. Sodišče prve stopnje je postopek vodilo korektno in skladno z določbami ZPP, zato pavšalni pritožbeni očitki glede pomanjkljivega materialno-procesnega vodstva in neizvedbe vseh potrebnih dokazov niso utemeljeni. Pritožba zmotno navaja, da je sodišče prve stopnje odločitev v izpodbijani sodbi utemeljilo zgolj na izpovedih direktorja in priče B.B., ki naj bi bila zaradi zainteresiranosti za uspeh tožene stranke v sporu pristranska. Glede vseh ravnanj, ki jih je tožnica zatrjevala kot mobing, je na podlagi izpovedi tožnice, direktorja in številnih zaslišanih prič oblikovalo skrbno, vestno in prepričljivo dokazno oceno, o pravilnosti katere pritožbeno sodišče nima pomislekov.

14. Ne drži pritožbeni očitek, da je sodišče prve stopnje v novem sojenju presojalo le ravnanja, ki jih je v prvi (ugodilni) sodbi I Pd 1398/2014 opredelilo kot trpinčenje na delovnem mestu. V 12. do 53. točke obrazložitve izpodbijane sodbe se je obširno opredelilo tudi do ravnanj, za katera je v prvi sodbi zaključilo, da bodisi niso dokazana bodisi ne predstavljajo ravnanj trpinčenja na delovnem mestu, v razlogih izpodbijane sodbe pa je le poudarilo, da tožnica zoper pravnomočno odločitev o zavrnitvi višjega zahtevka za plačilo 23.000,00 EUR odškodnine za nepremoženjsko škodo zaradi trpinčenja (ki je temeljila tudi na presoji, da nekateri očitki niso dokazani) ni vložila predloga za dopustitev revizije. Ker glede na navedeno ne drži, da je sodišče prve stopnje glede teh ravnanj štelo, da je bilo o njih že pravnomočno odločeno, pritožbeni očitek bistvene kršitve določb pravnega postopka iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP v zvezi s tem ni utemeljen.

15. Pritožbenega očitka tožnice, da je sodišče prve stopnje njeni pooblaščenki neutemeljeno prepovedalo postavljanje vprašanj pričam, zaradi nekonkretiziranosti ni mogoče preizkusiti. Neutemeljene so tudi vse pritožbene navedbe glede pristranskosti predsednice senata, ki jih pritožba med drugim utemeljuje z navedbo, da je bila pooblaščenka tožene stranke v letih 2011 in 2012 sodnica na Delovnem in socialnem sodišču v Ljubljani. Ta okoliščina sama po sebi ne vzbuja dvoma o nepristranskosti predsednice senata, poleg tega pa je uveljavljanje pristranskosti sodišča šele na pritožbeni stopnji prepozno (prim. zadeve pritožbenega sodišča Pdp 893/2017, Pdp 152/2020, Pdp 633/2020 in druge). Neutemeljen je tudi pavšalen pritožbeni očitek, da je sodišče prve stopnje v sodbi "iskalo razloge za zavrnitev tožbenega zahtevka", saj to ne iz samega poteka postopka pred sodiščem prve stopnje ne izpodbijane sodbe ne izhaja.

16. Sodišče prve stopnje je na podlagi 286. člena ZPP in drugega odstavka 362. člena ZPP pravilno štelo kot prepozne tožničine navedbe iz pripravljalne vloge z dne 7. 5. 2021, ki so povzete v 57. in 125. točki obrazložitve sodbe. Pritožba zmotno navaja, da gre le za navedbe glede tona in konteksta direktorjevih očitkov skladno s stališči vrhovnega sodišča v sklepu VIII Ips 85/2019, saj po pravilni presoji sodišča prve stopnje te navedbe predstavljajo nove očitke direktorju in toženi stranki, za katere tožnica ni navedla, zakaj jih brez svoje krivde podaja šele v tretjem sojenju. Očitek bistvene kršitve določb pravnega postopka iz prvega odstavka 339. člena ZPP v zvezi s tem zato ni utemeljen.

17. Sodišče prve stopnje se je v izpodbijani sodbi izčrpno opredelilo do vseh ravnanj, s katerimi je tožnica utemeljevala obstoj trpinčenja na delovnem mestu. Pritožbeno sodišče soglaša z vsemi ugotovitvami in pravnimi stališči sodišča prve stopnje, v nadaljevanju pa se glede posameznih očitkov skladno z določbo prvega odstavka 360. člena ZPP opredeljuje le do bistvenih pritožbenih navedb.

18. Sodišče prve stopnje je v 14. do 19. točki obrazložitve sodbe pravilno ugotovilo neutemeljenost tožničinih očitkov, da ji je direktor na vse načine onemogočal uspeh na razpisu za prosto delovno mesto vodje Sektorja za izterjavo, nadzor in analitiko. Pravilno je zaključilo, da tožena stranka prvega razpisa za to delovno mesto ni načrtno objavila med tožničinim letnim dopustom, temveč je datum objave (1. 8. 2013) sovpadal z dnevom spremembe sistemizacije delovnih mest pri toženi stranki, s katero je bil ta sektor ustanovljen. Nebistveno je pritožbeno sklicevanje na izpoved priče A.A., iz katere izhaja, da je morala po navodilu direktorja na internetni strani tožene stranke objaviti toliko drugih novic, da razpis ni bil objavljen na prvi strani, ampak šele na naslednji. Pritožbeno sodišče soglaša s presojo sodišča prve stopnje, da to samo po sebi ne utemeljuje zaključka o trpinčenju tožnice na delovnem mestu, poleg tega pa je bil razpis po pravilni ugotovitvi sodišča prve stopnje javno objavljen tudi na Zavodu RS za zaposlovanje. Pritožba nadalje neutemeljeno navaja, da je direktor s tem, ko za zaposlitev na delovnem mestu vodje sektorja ni določil pogoja opravljenega pravnškega državnega izpita, razpis prilagodil kandidatki B.B., saj tudi tožnica tega pogoja ni izpolnjevala. Neutemeljeno je pritožbeno sklicevanje na izpoved priče A.A., da je bila B.B. s strani direktorja favorizirana kandidatka. To, da si je direktor na vodstvenem delovnem mestu želel drugo kandidatko in ne tožnice, ne more pomeniti ravnanja trpinčenja tožnice, sicer pa je po ugotovitvi sodišča prve stopnje izbirni postopek opravila komisija v sestavi E.E., D.D. in G.G., ki je tudi predlagala sklenitev pogodbe o zaposlitvi z B.B. kot najboljšo kandidatko. Ker sodišče prve stopnje ni ugotovilo okoliščin, ki bi utemeljevale obstoj trpinčenja na delovnem mestu, ni mogoče slediti tožničinemu pritožbenemu zatrjevanju, da se na drugi razpis ni prijavila, ker je bila do konca meseca novembra 2013 zaradi trpinčenja že popolnoma psihično izčrpana.

19. Sodišče prve stopnje pravilno ni štelo za dokazane tožničine navedbe, da je direktor na žaljiv način izrazil nezadovoljstvo nad opomnikom, ki ga je zanj pripravila za sestanek v I.. Po zatrjevanju tožnice je direktor rekel, da je opomnik kot seminarska naloga, ki jo pripravi vsak študent prvega letnika in da zanj ne predstavlja nobene vrednosti, vendar priči B.B. in C.C. teh besed nista potrdili. Pritožba neutemeljeno pavšalno uveljavlja, da je C.C. zaradi zaposlitve pri toženi stranki pristranska. Zgolj na podlagi te okoliščine priči ni mogoče odreči verodostojnosti, pritožbeno sodišče pa o dokazni oceni prepričljivosti izpovedi te priče, ki je v bistvenem delu skladna z izpovedma direktorja in priče B.B., nima pomislekov. Po pravilni presoji sodišča prve stopnje tožničinih navedb glede žaljivega kritiziranja njenega dela ne potrjuje niti izpoved priče D.D., da je bila tožnica zaradi direktorjevega nezadovoljstva z opomnikom po sestanku obupana. Ker po pravilni ugotovitvi sodišča prve stopnje direktor niti ni vedel, kdo je opomnik v resnici pripravil (za njegovo pripravo je zadolžil vodjo B.B.), njegovega nezadovoljstva z opomnikom ni mogoče opredeliti kot kritiko tožničinega dela v smislu trpinčenja na delovnem mestu. Tožnica v pritožbi neutemeljeno vztraja, da je direktor v zagovoru v kazenskem postopku VI K 1326/2017 dne 6. 7. 2020 povedal, da je bil opomnik po njegovem mnenju "kot seminarska naloga". Iz tega ne izhaja, da je na sestanku

to oceno podal kot kritiko tožničinega dela, sicer pa je sodišče prve stopnje vse tožnične navedbe v zvezi s tem na podlagi določbe 286. člena ZPP¹ pravilno štelo kot prepozne.

20. Sodišče prve stopnje je pravilno ugotovilo, da tožena stranka tožnice v drugi polovici leta 2013 ni trpinčila s prekomernim nalaganjem dela. Po ugotovitvi sodišča prve stopnje se je direktor na problem preobremenjenosti vseh delavcev v izterjavi ustrezno odzval in Vlado RS prosil za soglasje k dvema dodatnima zaposlitvama ali delu študentov, ki pa ga zaradi omejitev takrat veljavnega Zakona za uravnoteženje javnih financ (ZUJF; Ur. l. RS, št. 40/12 in nasl.) ni dobil. Tožnica v pritožbi neutemeljeno vztraja, da jo je direktor načrtno izčrpaval z nalaganjem dodatnih nalog z zelo kratkimi roki in brez ustrezne računalniške podpore. Iz ugotovitev sodišča prve stopnje izhaja, da so bile spremembe na področju nepremičninskih izterjav in priglašanja izvršilnih stroškov uvedene zaradi poslovno utemeljenih razlogov, in ne z namenom trpinčenja tožnice, tožena stranka pa je tožnici odobrila plačano odsotnost z dela (v obliki izrabe letnega dopusta ali koriščenja presežnih ur), ko je za to zaprosila. Poleg tega je sodišče prve stopnje na podlagi izpovedi tožnice in priče G.G. pravilno ugotovilo, da je tožnica v času bolniške odsotnosti C.C. sama ponudila pomoč pri izdelavi izvršilnih predlogov in da v decembru 2013 ni zavrnila nobenega dela, ker je želela ustreči direktorju (in ne zato, ker bi on to od nje zahteval).

21. Pritožbeno sodišče soglaša s presojo sodišča prve stopnje, da so bile tožnične navedbe glede direktorjevih kritik na sestanku 6. 2. 2014 presplošne za obravnavo, glede navedb, da ji je direktor na tem sestanku postavil nerealne zahteve po povečanju učinkovitosti izterjave in jo določil kot izključno odgovorno za doseg te rezultate, pa je sodišče prve stopnje pravilno ugotovilo, da so bili ti cilji postavljeni Sektorju za izterjavo, nadzor in analitiko (katerega vodja je bila B.B.) in Finančno računovodskemu sektorju, in ne tožnici osebno. Za odločitev ni bistveno, zakaj je bilo na sestanku 6. 2. 2014, ki je bil sicer namenjen pripravi na sestanek na K. naslednjega dne, govora o povečanju učinkovitosti izterjave, zato pritožbeni očitke nepopolno ugotovljenega dejanskega stanja v zvezi s tem ni utemeljen.

22. Sodišče prve stopnje je na podlagi izpovedi direktorja, J.J. (delavke K.) in B.B. pravilno štelo za dokazane navedbe tožene stranke, da direktor na sestanku na K. 7. 2. 2014 ni izjavil, da prvič sliši za to, da bi bilo treba za namen pridobivanja podatkov o lastnikih nepremičnin od K. prej pridobiti mnenje informacijske pooblaščenke, sicer pa po pravilnem stališču sodišča prve stopnje takšna izjava niti ne bi bila očitno negativna ali žaljiva. Pravilen je tudi nadaljnji zaključek sodišča prve stopnje, da tožnica ni dokazala, da se je direktor po tem sestanku znesel nad njo z očitki, da je na sestanku izgubljal svoj dragoceni čas, da nekaj sto boljših kandidatov čaka v vrsti za njeno delovno mesto ter da je ravnala nestrokovno in v nasprotju z njegovimi pričakovanji, ker ga na nujnost pridobitve mnenja informacijske pooblaščenke ni opozorila. Ker je tožnica v izpovedi te besede direktorja potrdila, direktor pa jih je izrecno zanikal, je sodišče prve stopnje utemeljeno upoštevalo izpoved tretje prisotne B.B., ki tožničnih očitkov direktorju ni potrdila. Pritožbeno sodišče sicer verjame tožnici, da je po sestanku 7. 2. 2014 doživela "psihični zlom", saj je še istega dne poiskala zdravniško pomoč, kar pa samo po sebi ne zadostuje za zaključek o nedopustnem vedenju direktorja.

23. Pritožba se neutemeljeno sklicuje na izpoved priče A.A., da ji je direktor 9. 4. 2014 med tožnično bolniško odsotnostjo izrazil dvom o tem, da je tožnica res bolna. Po pravilni presoji sodišča prve stopnje tega ni mogoče interpretirati v smislu, da je tožnico označil za lažnivko, predvsem pa takšne enkratne izjave direktorja v pogovoru, v katerem tožnica niti ni sodelovala, ni mogoče opredeliti kot ravnanja trpinčenja v smislu ponavljajočega ali sistematičnega graje vrednega ali očitno negativnega in žaljivega ravnanja na delovnem mestu.

24. Na pravilnost odločitve ne more vplivati tožnično zatrjevanje, da je v maju 2015 prejela anonimno pismo

z vsebino, da pri toženi stranki kroži tožba iz obravnavanega delovnega spora in da se sodelavci norčujejo iz njenega inteligenčnega kvocienta. Ker se navedbe iz anonimnega pisma nanašajo na obdobje po prenehanju njenega delovnega razmerja pri toženi stranki, po pravilnem stališču sodišča prve stopnje o obstoju trpinčenja na delovnem mestu v zvezi s tem ni mogoče govoriti.

25. Pritožbeno sodišče nadalje soglaša s presojo sodišča prve stopnje, da dveh telefonskih klicev direktorja tožnici v času njene bolniške odsotnosti glede na vsebino pogovorov ni mogoče opredeliti kot očitno negativnih in graje vrednih ravnanj. Po izpovedi tožnice direktor v teh pogovorih od nje ni zahteval, naj umakne zahtevo za odpravo kršitev zaradi mobinga, temveč se je z njo pogovarjal vljudno, se ji opravičil, če je situacijo občutila kot mobing, ji rekel, da je ni imel namena prizadeti in da jo sprejme nazaj na delo, če se želi vrniti, oziroma da ji lahko omogoči premestitev na drugo delovno mesto. Sodišče prve stopnje je te klice ustrezno štelo za poskus mirne rešitve spora, pri čemer direktorjevih prizadevanj v tej smeri samih po sebi ni mogoče šteti kot priznanja mobinga, za kar se neutemeljeno zavzema pritožba. Nebistveno je tudi pritožbeno zatrjevanje zavržnosti direktorjevega klica tožnici osebno in ne njeni pooblaščenki, saj je razumljivo, da je želel opravičilo nasloviti neposredno na tožnico, ki jo je nastala situacija očitno prizadela. Kot ravnanja mobinga ni mogoče šteti niti njegove ponudbe tožnici za premestitev na drugo delovno mesto. Čeprav tožnica za to delovno mesto zaradi neopravljenega izpita po Zakonu o upravnem postopku (ZUP; Ur. l. RS, št. 24/06 in nasl.) ni izpolnjevala vseh pogojev, ponudba ni bila žaljiva ali očitno neprimerna (tožnica bi lahko ta pogoj s pristopom k izpitu izpolnila v roku 6 mesecev po premestitvi), sicer pa iz izpovedi tožnice izhaja, da ji je direktor premestitev na drugo delovno mesto ponudil le kot možnost in bi z delom pri toženi stranki lahko nadaljevala tudi na dotodanjem delovnem mestu, če bi to želela.

26. Ker je bila tožena stranka po določbah Pravilnika o zaščiti zaposlenih pred nadlegovanjem in trpinčenjem na delovnem mestu na tožnično zahtevo za odpravo kršitev zaradi mobinga dolžna voditi in zaključiti postopek, tožnica v pritožbi neutemeljeno zatrjuje, da je direktor obvestilo o končanem postopku pripravil zgolj zaradi strahu pred sodnim postopkom. Po ugotovitvi sodišča prve stopnje so to obvestilo, ki ga je pripravila delavka L.L. (in ne direktor), odposlali v glavni pisarni tožene stranke, zato je zmotno tudi nadaljnje pritožbeno zatrjevanje tožnice, da jo je želel direktor z vročitvijo tega obvestila na njen naslov (in ne na naslov njene pooblaščenke) še bolj prizadeti. Tudi sicer vročitev obvestila o končanem postopku neposredno tožnici že glede na določbo pravilnika, da je delodajalec obvestilo o končanju postopka dolžan vročiti žrtvi, ne more predstavljati graje vrednega ravnanja tožene stranke.

27. Tožnica v pritožbi neutemeljeno vztraja, da ji je direktor na sestankih pred sodelavci očital krivdo za ukinitvev predhodne izterjave pri toženi stranki. Sodišče prve stopnje je upoštevalo izpoved priče D.D., da ji je direktor konec leta 2013, ko je predhodna izterjava nenadoma postala problem, na njeno pojasnilo, da tožnica za to ni kriva, odvrnil, da je bila ona (tožnica) ves čas pravnica na izterjavi, vendar pa iz izpovedi te priče nadalje izhaja, da direktorja nikoli ni slišala reči, da je bila tožnica kriva za ukinitvev predhodne izterjave. Iz enakega razloga se pritožba neutemeljeno sklicuje tudi na izpoved priče E.E., iz katere sicer izhaja, da ga je tožnica prosila za posredovanje sklepa kolegija o ukinitvi predhodne izterjave. Ne drži pritožbeni očitke, da sodišče prve stopnje ni upoštevalo izpovedi G.G., da je direktor v novembru ali decembru 2013 v zaničevalnem tonu okrivil tožnico za neizvajanje predhodne izterjave. V 66. točki obrazložitve sodbe je pravilno zaključilo, da G.G. ni izpovedal o konkretnih okoliščinah, ki bi utemeljevale zaključek o direktorjevem zaničevanju, točnih besed direktorja, ki naj bi bile v zvezi s tem izrečene tožnici, pa se niti ni spomnil. Neutemeljeno je pritožbeno sklicevanje na izpoved priče F.F.. Ta je v prvem sojenju sicer potrdila navedbe tožnice, da ji je direktor na sestanku očital ukinitvev prehodne izterjave, vendar se tega v ponovljenem sojenju ni spomnila, kar je sodišče prve stopnje upošteva stališča vrhovnega sodišča v sklepu VIII Ips 85/2019 pravilno štelo kot indic, da direktorjevi očitki zoper tožnico (čeprav so bili izrečeni)

niso bili očitno negativni, graje vredni ali žaljivi. To potrjuje tudi izpoved priče F.F. v ponovljenem sojenju, da direktor na sestanku ni izrekel nobenih besed, ki bi bile sovražno usmerjene prav proti tožnici.

28. Po pravilni presoji sodišča prve stopnje pojasnjevanje priče D.D. na sestanku 14. 11. 2013, da tožnica o načinu izvajanja izterjave in (ne)priglašanju izvršilnih stroškov ni odločala, ne potrjuje tožničnih navedb, da ji je direktor ponižujoče očital krivdo za neizvajanje nepremičninske izvršbe. Poleg tega iz nadaljnje izpovedi priče D.D. izhaja, da ni slišala, da bi direktor na sestanku v zvezi s tem kaj osebno očital tožnici, temveč ji je o tem večkrat potožila le tožnica. Tudi priča F.F. je, podobno kot E.E., izpovedala, da je razumela, da se je očitek glede neizvajanja izvršb na nepremičnine nanašal na splošno na vse, in ne le na tožnico. Direktorjeve očitke o neizvajanju nepremičninske izvršbe tožnici sicer potrjuje izpoved G.G., vendar sodišče prve stopnje ob ugotovitvi, da nihče drug od navzočih ni izpovedal, da so bili ti usmerjeni neposredno na tožnico, in da G.G. ni znal pojasniti, kdaj naj bi bili očitki tožnici izrečeni in kdo je bil ob tem navzoč, izpovedi te priče pravilno ni štelo kot ključne. Pritožbeno sodišča soglaša s stališčem sodišča prve stopnje, da je v primerih, ko so izpovedi prič glede odločilnih dejstev med seboj v nasprotju, potrebna natančna časovna opredelitev posameznih dogodkov, saj se v nasprotnem primeru tisti, ki so mu nedopustna ravnanja očitana, zoper očitke ne more uspešno braniti.

29. Sodišče prve stopnje je predvsem na podlagi izpovedi direktorja in prič D.D., M.M. in E.E. pravilno ugotovilo, da se tudi direktorjev očitek glede nepriglašanja izvršilnih stroškov ni nanašal osebno na tožnico. V razlogih sodbe je v zvezi s tem povzelo vse bistvene dele izpovedi prič D.D., G.G., F.F., B.B. in E.E., ki jih je tudi ustrezno dokazno ocenilo, zato pritožba neutemeljeno zatrjuje nasprotno.

30. Iz ugotovitev sodišča izhaja, da je direktor D.D. med pogovorom v letu 2014, ko je bila tožnica že v bolniškem staležu, res rekel, da bi morala tožnica kot vodja izterjave poskrbeti za izvajanje izvršbe na nepremičnine in za ustrezno priglašanje izvršilnih stroškov. Vendar po pravilnem stališču sodišča prve stopnje te izjave v pogovoru, v katerem ta ni bila udeležena, ni mogoče opredeliti kot ravnanja trpinčenja na delovnem mestu. Poleg tega je bila tožnica vsaj del obdobja, ko se izvršba na nepremičnine ni izvajala, vodja izterjave, po stališču vrhovnega sodišča v sklepu VIII Ips 85/2019 pa mora biti vodja kot odgovorna oseba za delovanje določenega področja pripravljen na kritiko, čeprav krivda za nepravilnosti ni izključno na njegovi strani.

31. Pritožbeno sodišče soglaša s presojjo sodišča prve stopnje, da ni dokazano, da je direktor tožnično vodenje izvršilnih postopkov večkrat označil za "afganistansko izvršbo". Pritožba sodišču prve stopnje neutemeljeno očita, da je v tem delu glede na prvo sodbo spremenilo dokazno oceno brez utemeljenih razlogov, saj je v 90. do 97. točki obrazložitve oblikovalo celovito dokazno oceno, ki jo je tudi izčrpno obrazložilo. Pravilno je ugotovilo, da priča M.M. ni slišala, da bi direktor tožnici izrekel navedene besede, po mnenju priče F.F. pa se je ta izraz, ki niti ni bil mišljen zlonamerno, nanašal na izvršilne postopke sklada (tožene stranke). Skladna s tem je tudi izpoved direktorja, da mu je bila s strani uslužbencev sodišča večkrat izrečena kritika glede afganistanske izvršbe, za katero niti ni natančno vedel, kaj pomeni, je pa ta izraz sprejel kot hudomušno kritiko v konstruktivnem smislu, naj tožena stranka izboljša izvršilne predloge, ki jo je nato uporabljal v pogovorih z delavci tožene stranke. Ker po pravilni ugotovitvi sodišča prve stopnje iz izpovedi priče F.F. izhaja, da so izvršilne predloge pri toženi stranki poleg tožnice vlagali tudi drugi delavci, tožnica v pritožbi neutemeljeno vztraja, da se je sporna opazka lahko nanašala le na njo, ki je kot edina pravnica opravljala delo na preživninski izterjavi.

32. Po pravilni presoji sodišča prve stopnje izvedeni dokazi ne potrjujejo tožničnih navedb, da se je direktor iz nje norčeval, da bi v primerjavi z njo v manj kot pol ure natipkal celotno poizvedbo o dolžnikovih

nepremičninah. Priča F.F. je v prvem sojenju sicer potrdila, da je direktor na sestanku omenjal, koliko predlogov za nepremičninsko izvršbo bi lahko naredil on, vendar te izjave ni mogoče opredeliti kot očitno negativne ali žaljive. Pritožba neutemeljeno opozarja tudi na izpoved priče G.G., da je direktor tožnici očital, da je počasna in nesposobna, saj ta po pravilni ugotovitvi sodišča prve stopnje ni znal natančno izpovedati, kdaj naj bi bile te besede izrečene, v kakšnih okoliščinah in kdo je bil ob tem navzoč. Po navedbah tožnice so bile ob tem navzoče H.H., F.F. in M.M., ki pa očitanih žaljivih besed direktorja v izpovedih niso potrdile.

33. Glede očitka, da je direktor s strani tožnice pripravljene vzorce obrazcev označil za takšne, da bi se jim smejale še krave, pritožba zmotno navaja, da sodišče prve stopnje izpovedi priče G.G. ni upoštevalo le zato, ker te izjave direktorja ni znal datumsko opredeliti. Iz 110. točke obrazložitve sodbe izhaja, da je njegovo izpoved ocenilo kot neprepričljivo, ker je najprej izpovedal, da je direktor sporno opazko rekel na enem od sestankov, v nadaljevanju pa, da naj bi jo izrekel na par sestankih, pri čemer se ni spomnil, kdo je bil ob tem še navzoč. Poleg tega je po pravilni ugotovitvi sodišča prve stopnje G.G. zgolj ugibal o tem, da je bil očitek usmerjen proti tožnici, kar je pomembno glede na ugotovitve, da so pri oblikovanju obrazcev poleg nje sodelovali še drugi delavci (D.D., N.N. in G.G.) in da jih je tudi direktor štel za "vzorke sklada". Pritožba neutemeljeno vztraja, da je direktor rekel, da se uslužbenci slovenskih sodišč smejejo tožničnim vlogam, saj tudi glede te izjave ni bilo ugotovljeno, da se je nanašala ravno na njene vloge. Sodišče prve stopnje je glede na stališča vrhovnega sodišča v sklepu VIII Ips 85/2019, da mora biti natančno ugotovljeno, kdaj, v kakšnih okoliščinah in na kakšen način je bilo tožnici kaj očitano, pravilno štel kot nedokazane tudi tožnične očitke, da je direktor rekel, da bo njene obrazce dal pregledati študentom prvega letnika in da ji je očital nepravilno ravnanje v zvezi z odlogi izvršb. Pritožba neutemeljeno kot eno od ravnanj mobinga šteje, da naj bi direktor D.D. nekoč rekel, da so tožnični dopisi takšni, kot bi jih pisal otrok v vrtcu. Ker tožnica tega očitka ni vključila v trditveno podlago, sodišče prve stopnje izpovedi priče D.D. v zvezi s tem, ki niti ni natančneje časovno in vsebinsko konkretizirana, pravilno ni upoštevalo pri odločitvi.

34. Tožnica v pritožbi neutemeljeno vztraja tudi pri navedbah, da je direktor po koncu sestanka na K. 7. 2. 2014 njej in B.B. pod grožnjo z odpovedjo pogodbe o zaposlitvi zabičal, naj še istega dne do 15.00 ure pripravita dopis za informacijsko pooblaščenko. Sodišče prve stopnje je predvsem na podlagi izpovedi priče B.B., ki je navedeno zanikala s pojasnilom, da ona takih groženj ne bi trpela, pravilno zaključilo, da tudi ta očitek ni dokazan.

35. Sodišče prve stopnje se je pri presoji utemeljenosti očitka, da je direktor v času tožnične bolniške odsotnosti delavcem tožene stranke povedal, da bo zoper tožnico vložil kazensko ovadbo, opredelilo tudi do izpovedi priče E.E., zato pritožbeni očitek bistvene kršitve določb pravnega postopka iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP v zvezi s tem ni utemeljen². Na podlagi ugotovitve, da je direktor možnost podaje kazenske ovadbe zoper tožnico omenjal le za primer, če bi (po njegovem prepričanju krivo) kazensko ovadbo zoper njega prva podala tožnica, je pravilno presodilo, da tudi tega ravnanja ni mogoče opredeliti kot ravnanja trpinčenja tožnice na delovnem mestu.

36. Neutemeljen je pritožbeni očitek sodišču prve stopnje, da vseh zatrjevanih ravnanj trpinčenja na delovnem mestu ni presojalo kot celote. Glede na navedeno je tožnične navedbe v pretežnem delu štel za nedokazane, ugotovljena ravnanja, da je direktor v pogovorih z delavkama D.D. in A.A. tožnici pripisal odgovornost za neizvajanje izvršbe na nepremičnine in nepriglašanje izvršilnih stroškov ter da je med njeno bolniško odsotnostjo izrazil dvom v to, da je res bolna, pa tudi po presoji pritožbenega sodišča gledano kot celota ne zadostujejo za zaključek o trpinčenju tožnice na delovnem mestu. Tožnica na več mestih v pritožbi neutemeljeno opozarja, da sodišče prve stopnje v novem sojenju ni verjelo nekaterim pričam, ki jih je v prvi sodbi ocenilo kot verodostojne, ter da ni upoštevalo stališča pritožbenega sodišča iz sklepa Pdp 530/2020, da

so bile direktorjeve žaljive in posmehljive kritike v pretežni meri namenjene tožnici. Zaključki sodišča prve stopnje v prvi in drugi sodbi so temeljili na nepopolno oziroma zmotno ugotovljenem dejanskem stanju in materialnopravno zmotnih stališčih, sodišče prve stopnje pa je z dopolnitvijo dokaznega postopka in upoštevanje stališča vrhovnega sodišča iz sklepa VIII Ips 85/2019 v izpodbijani sodbi sprejelo pravilne dejanske in pravne zaključke, ki jim pritožba neutemeljeno nasprotuje.

37. Ker tožnica ni dokazala, da je bila pri toženi stranki žrtev trpinčenja na delovnem mestu, za podajo izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi po 8. alineji prvega odstavka 111. člena ZDR-1 ni bilo zakonitega razloga. Sodišče prve stopnje je zato pravilno kot neutemeljene zavrnilo vse denarne zahteve iz tega naslova in iz naslova odškodnine za premoženjsko in nepremoženjsko škodo zaradi trpinčenja na delovnem mestu. Upošteva stališče vrhovnega sodišča v sklepu VIII Ips 85/2019, da je tožnica do plačila za 12,5 presežnih ur upravičena le v primeru, če njihova izraba v referenčnem obdobju ni bila mogoča zaradi odpovedi pogodbe o zaposlitvi, do katere je prišlo po krivdi delodajalca, je pravilno zavrnilo tudi tožbeni zahtevek za obračun in izplačilo bruto zneska 237,28 EUR iz naslova neizkoriščenih presežnih ur.

38. Pravilna je tudi odločitev v VII. točki izreka sodbe, da je tožnica, ki s tožbo ni uspela, toženi stranki in stranskemu intervenientu na podlagi določbe prvega odstavka 154. člena ZPP dolžna povrniti potrebne stroške postopka. Ker niso podani niti s pritožbo uveljavljani pritožbeni razlogi niti razlogi, na katere se pazi po uradni dolžnosti, je pritožbeno sodišče pritožbo zavrnilo kot neutemeljeno in potrdilo izpodbijano sodbo sodišča prve stopnje (353. člen ZPP).

39. Tožnica s pritožbo ni uspela, zato sama krije svoje stroške pritožbe (prvi odstavek 154. člena ZPP v zvezi s prvim odstavkom 165. člena ZPP). Tožena stranka in stranski intervenient sama krijeta svoje stroške pritožbenega postopka, ker odgovora na pritožbo nista bistveno pripomogla k pravilni rešitvi zadeve in zato ne gre za potrebne stroške (prvi odstavek 155. člena ZPP).

¹ Pri tem je kot pravno podlago sicer zmotno navedlo določbo 296. člena ZPP, kar pa ne vpliva na pravilnost presoje, da so bile tožničine navedbe v zvezi s tem prepozne, predvsem pa ta očitna pomota ne predstavlja bistvene kršitve določb pravnega postopka iz prvega odstavka 339. člena ZPP, za kar se neutemeljeno zavzema pritožba.

² Po vsebini gre sicer kvečjemu za očitek iz 8. točke drugega odstavka 339. člena ZPP, ki pa tudi ni utemeljen.

Datum zadnje spremembe: 01.03.2022